

2/1 Závrat' (J. Kadrnka, 17)

„Jak to myslíš?“

„Prostě jsem měl chuť skočit.“

„Dobře, ale proč?“

„Já nevím, jenom jsem tam tak stál úplně na okraji, a když jsem viděl tu hloubku, měl jsem hroznou chuť tam skočit. Chápeš?“

Žena se stále tvářila tak zvláště. On jí popisuje nepopsatelnou chuť skočit ze srázu vymletého kdysi mocnou řeckou, ona ho napomíná, ať jí radši pomůže se stolem. Na balkoně je málo místa a stůl je skutečně velký a těžký. Společně ho umístí pod okno bytu, vedle muškátů, které postupně shazují květy dolů na podlahu.

„Pěkný, řekne muž.“

„Moc hezký,“ dodá ona. „Fakt se sem hodí.“

Rozložili provizorní skládací židle a posadili se, on upil piva z plechovky a kochal se výhledem z 5. patra.

„Možná, řekl, jsem tam nechtěl skočit. Kdybych skočil, umřel bych, a já nechci umřít.“ „To je prima,“ podotkla.

„Ale třeba jsem chtěl skočit právě proto, že je to tak snadný, a přitom to má takový absolutní následky. Jeden krok a hned by se všechno změnilo. Podobný pocity někdy mívám. Taky třeba myslím na to, že bych někoho zabil, cizince, nebo i někoho z rodiny.“

„Cože?“

„Samozřejmě bych to neudělal, ale fascinuje mě ta myšlenka, to, že je to naprosto nemyslitelný, a přesto tak jednoduchý. Vem si třeba nás, trávíme spolu většinu času, a mám hodně příležitostí tě kuchnout, ale zabývám se tím jenom proto, že vím, že to nikdy nemůžu udělat. Teda můžu, to je právě to, ale důsledky by byly hrozný. Zajímá mě ten kontrast mezi snadností činu a jeho následky.“

Zatímco mluvil, skočila ženě do klína jejich kočka a začala hlasitě příst jako nějaký elektrický přístroj. Podíval se na ni a znovu se napil piva.

„Trochu to chápu, řekla po chvíli ona. Taky mám takový nutkání udělat něco, co by ublížilo mě nebo někomu jinému, když mám příležitost. Nemyslím skok ze srázu nebo něco podobného, ale jen menší narušení systému. Třeba když jsme teď byli v divadle, najednou mě napadlo, že bych vstala a svlíkla si šaty. Jen tak, uprostřed představení. A ta představa byla tak vlezlá,

že jsem vážně měla strach, že se zničehonic zvednu a udělám to, ale za chvíli to zas přešlo. Jaks to říkal, že je to tak snadný a přitom už se to nikdy nedá vzít zpátky?“

„No právě, to je na tom to děsivý. Ale mohlas to udělat, aspoň by to nebyl tak nudnej večer. Co to vlastně hráli? Louskáček, ne? Mě to teď úplně vypadlo. Ale jaks říkala, že je to vlezlá představa, tak u mě je to někdy přímo mánie. Popadne mě to, řekněme, že v obchodě mě napadne něco drahýho ukrást, a potom se můžu soustředit jen na tu představu. Vydráždí mě, a já mám bez nadsázky skutečnej strach, že něco udělám, a musím odtamtud rychle pryč. Jednou jsem před lety takhle sebral nějakou knížku, ta ale tak drahá nebyla. Anebo v práci, když máme meeting, tak se napiju z termosky a najednou s ní chci praštit do hlavy toho plešouna, co sedí přede mnou.“

Žena se na děj dívala a pomalými, trpělivými pohyby hladila kočku.

„Tys ukradl knížku? Zeptala se, a znělo to nenuceně.“

„Ale to už je strašně dávno. Nevím, proč mě to teď napadlo.“

Přikývla. Pauza. „A proč vlastně myslíš, že jsou ty představy tak lákavý? Prostě proto, že jsou zakázaný, jako když děcko sedá v museu tam, kde je velkej nápis nesedat?“

„Asi to tak nějak bude. Člověka vyděsí, ale tak příjemně vyděsí, když si uvědomí, jakou má moc. Může cokoliv. Bude si muset nést následky, a to je to, co lidi odrazuje, ale ve skutečnosti můžou cokoliv. Všechno je dovolený. Můžu zabít, můžu zabít sebe, můžu skočit ze srázu. Proto mívám závrať, protože když stojím na okraji, část mě prostě chce skočit.“

Kočka seskočila z klína a vběhla do bytu, žena se za ní ohlédla.

„Mám už nachystat něco k jídlu?“ Zeptala se. Domluvili se na na variaci sýrů.

Muž na balkonu osaměl, vstal a rozhlédl se z 5. poschodí. Viděl město prorostlé asfaltovými tepnami, jimiž projížděly kolony aut, v dálce vybledlé kopce, z nichž stoupala pára. Z bytu naproti na něj zíral pes. Nakonec sklouzl očima přímo pod sebe a odhadoval, v jaké vzdálenosti od chodníku se nachází. Žena ho v kuchyni nervózně pozorovala oknem.

Když na stůl postavila prkýnko se sýry a chlebem, muž se nepřítomně otočil a usedl. Ukrojila krajíc pečiva, pak nůž podala muži. Ten jí ho zabodl do hrudi. Čepel sklouzla po žeburu a zanořila se hluboko dovnitř, krev stékala po střepech na nový stůl. Muž se díval ženě do tváře a opětoval její nevěřící pohled.

2/2 Cesta za nadějí (A. Vaníčková, 18)

Uběhly už tři dny od začátku putování. Obloha byla zahalená mraky a slunce neukázalo své paprsky pěkně dlouho. Z krajiny okolo zbýval jen prach a uhořelá půda, na které by už nic nevyrostlo. Sám nevím, kdy to tak mohlo začít. Možná před měsícem? Každý den jsem doufal, že přijde zázrak a všechno bude zase jako dřív. Ale ne. Nežijeme v pohádce. Díky tomu meteoritu jsme ztratili úplně všechno. Normální život jsme museli hodit za hlavu. Nikdy nekončící tma všechny uvrhla do beznaděje. Z normálních lidí se stala zvířata. Tedy nemyslím to ve špatném smyslu. Myslím to tak, že jsme začali rabovat obchody, napadat skoro každého na potkání a hledat veškerý zdroj světla. Žádná voda, žádná elektřina. Snad ani žádné jídlo. Týdny jsem zvládal přežívat ve vlastním domově za pomoci sirek, balené vody a jídla ze zásob. Nakonec jsem zjistil, že to celé ztrácí význam. Musel jsem vyrazit. Někam pryč, kde bude lépe. Jestli vůbec...

Celý tenhle cirkus začal dopadem obrovského meteoritu do moře poblíž mé domoviny. Zpočátku to vypadalo, že je všechno v pořádku. Na obloze se hned další den začaly tvořit zprvu jemné mráčky. Nikdo by neodhadl, že z toho vznikne to, co dneska. Každý by řekl, že půjde jenom o nějaký deštík. Každého to sice naštve, ale bylo by to pořád normální. Po třech dnech se obloha zatáhla úplně a déšť nikde. Vzniklo mohutné zemětřesení, zdejší řeka se vyplavovala a na polích a suchých místech vznikaly požáry. Nejdivnější však na tom bylo to, že jsme nedokázali najít příčinu. Zemětřesení může sice vzniknout kdykoliv, ale co ta řeka? Její hladina se neuvěřitelně rychle zvýšila, a to bez kapky deště. A co ty požáry? Slunce bylo zakryté. Navíc nebylo takové vedro. Možná to byl žhář. Ale proč by zakládal požáry na více místech? Prostě chci říct, že mi to celé nedává smysl. Budete se divit, ale nejsem jen tak někdo. Nejsem ani člověk, jsem dinosaur. Žili jsme v poklidu rozvinuté civilizace. Tato katastrofa nás navrátila k našim primitivním kořenům. Vycházení na ulici znamenalo sebevraždu. Nikdy nevíte, jaký druh na vás vyskočí. Jakmile masožravcům došly zásoby masa, rozhodli se k uchylování do koutů ulic a vyčkávali na oběti. Slyšel jsem i o takových případech, kdy někteří snědli i své vlastní sousedy. Jenom počkali u domku. Žádný problém. Já sám jsem sice masožravec, ale pořád jsem tomu chtíči nepropadl. Naštěstí mám neustále při sobě nějaké konzervy. Když jsem zjistil, že v tomhle městě už nic nepořídím a že by mi tu šlo už jenom o kejhák, rozhodl jsem se vytrádit. Nevěděl jsem sice, kam půjdu, ale musel jsem odejít pryč. Dál už to nešlo. Do jediného batohu, co jsem měl, jsem si veškeré důležité věci zabalil a vyrazil na cestu.

Má motivace byla jasná: dojít do Dinotopie. Byla to prý jenom legenda. Já jsem však cítil, že opravdu existuje. Možná to bylo znamení. V té Dinotopii má být údajně ráj. Nádherné moderní vyspělé město, kde si ostatní žijí skoro bezstarostně. Dostatek jídla, vody i elektřiny. Prostě všechno dokonalé a „stejné“. Po pravdě jsem si připadal jak malý dinosauřík, který si šel za svým snem jako v pohádce a věděl, že toho dosáhne. Jak jsem si myslel, cesta nebyla vůbec jednoduchá.

Podle výpočtů mohla být Dinotopie tak 100 km daleko, tudíž jsem nemohl ztrácet čas. Denně jsem musel ujít aspoň 15 km, při tom mít jenom krátké odpočinky. S sebou jsem měl zbývající zásoby jídla a vody. Nebylo už toho tolik. Proto jsem se snažil co nejdéle jít a co nejméně jíst a pít. Několikrát tomu ale vůbec nešlo odolat. Občas jsem za to musel přidat do kroku. Jenže nejhorší na tom je to, že čím více energie utracíte a míň jíte a pijete, než potřebujete, tím více síly vám dochází a chcete potom víc. Víc energie. Občas jsem si dal krátkého šlofíka. Neměl jsem při sobě hodinky a obloha byla tak temná, že se nedalo odhadnout, jestli je den nebo noc. Stále jsem však neztrácel naději, že jakmile do toho světa ze snu dojdu, bude po všem.

Procházel jsem různými krajinami a zastavil jsem se i v jednom městě. Na jeho jméno jsem si už nevzpomínal, ale to nebylo podstatné. Hlavně najít nějaké útočiště. Byla hodně velmi malá pravděpodobnost, že by se tam dalo ještě něco sehnat. I přesto jsem opatrně koukal do opuštěných krámků a budov. Snažil jsem se se vyhnout pouličním zombíkům, o kterých jsem vám vyprávěl už na začátku. Schovával jsem se za zdi, do sklepů, poléval jsem se benzinem či jiným svinstvem. Ano, na benzin se ještě pořád dalo narazit. Ten přece nikdo nepije. Ani úplný blázen... Kolikrát jsem se jen tak tak dokázal přízrakům vyhnout. Pohled do jejich tváře byl ale mnohem děsivější než samotná smrt. Vybledlé, oči červené a kruhy pod nimi a krev po celém těle. To značilo opravdovou zoufalost. Bylo mi jich i líto. Dokonce bych jim byl ochotný pomoci. V normálním životě jsem rád pomáhal ostatním. Jenže veškerá naděje u nich uhasínala a bylo by to jako dobrovolně čelit Indominovi Rexovi. Cítil jsem se jako ten zdravý. Ten, co je ještě v pořádku. Ten, z něhož se ještě nestal zombie. Přesně tak, jak to známe z filmů. Nikdy jsem netušil, že by realita byla schopná se až natolik přiblížit fantazii... a ještě hůř.

Po tom městě jsem mohl ujít takových 60 km, plus minus. Na můj vkus ne tak špatné. Pořád jsem ale nebyl v cíli. Musím si ještě dávat pozor na ty nástrahy okolo. Co mě může čekat dalšího? Proboha, hlavně ne hladoví pterodaktylové nebo takoví

podobní. Ti s křídly jsou vždy ti horší. Můžou si vás odnést pryč. Nebo někam hodit a rozdrásat. U nich nikdy nevíte. Když jsem se ale tak zamyslel, došla mi jedna věc. Objevily se tu různé přírodní katastrofy. Požáry, povodně, zemětřesení... Pokud opomenou tornáda a jiná zvěrstva, neukázala se tu žádná nemoc apokalyptických rozměrů. To by byla už hotová třešnička na dortu. Co když ti, kteří jak se zdálo, že propadli primitivním instinktům, nebyli jen dravci, ale nakaženi nějakou agresivní nemocí? Vzteklinou, zombie nemocí? To by mi tak ještě scházelo. Hrozba toho, že bych mohl něco chytit. Při těchto nehodách se to někdy stát může. Třeba se celou tu dobu mýlím. Nejsem ale žádný biolog ani vědec. Nedokázal bych to zjistit. Pořád by tu mohla být varianta, že jsem imunní. Ale kdo ví. Podle těch jejich výrazů bych docela usuzoval, že to nějaká příšernost je. Musím nad tím přestat myslet a pokračovat v cestě. Můj ještě větší stres mi nesmí ubírat energii.

Kupodivu jsem žádné pterodaktyly nepotkal. Zaplať pán Bůh. Děsilo mě na druhou stranu, kam se poděli? Stáhli se do jiných krajin, umřeli vyčerpáním? Nebo je skolila nemoc? Nabízí se tolik teorií a s nimi otázky. Žádná odpověď se však nedostavuje. Člověk ani nemá sílu se nad tím zaobírat. Proč by to dělal, když mu jde o přežití? Musím si hlídat krok. Procházel jsem zpustlým a vypáleným lesem. Na ten si pamatuji. Rád jsem sem jezdil na dovolenou. Býval to nádherný vždy zelený smrkový les. Pokaždé, když jsem tam vstoupil, mě omámila vůně jehličí a naladila ve mně pozitivní energii. To je všechno už minulost. Byl pryč. Nikdy takovou krásu už nespatřím. Zel prázdnotou a žádným životem. Vypadalo to, že se dinosauři zdržovali hlavně ve městech. Aspoň budu mít od nich klid. Děsí mě ten pocit, do jakých strašlivých rozměrů to mohlo zajít. Nechci se stát obětí. Nechci umřít. To se ti tak lehko řekne. To by uměl říct každý. Jaký jsem já hlupák, už blouzním!

Navzdory své síle jsem přestal počítat kilometry. Stejně to nemělo smysl. Chvilkami jsem se už plazil po zemi. Docházely mi síly. Vody jsem měl už jen na jeden lok a pouze jednu konzervu div ne prošlého jídla. Zároveň se ve mně objevoval pocit, že už tam budu. Musím. Ještě malinkatý krůček. Naprosto jsem přestával vnímat okolí. Začal jsem mít halucinace. Představoval jsem si, jak se kolem mě shlukovali hladoví velociraptoři či jiní dinosauři. Dokonce jsem si představoval i býložravce. Propadal jsem tomu. Cítil jsem se jak zdrogovaný. Ale i přesto jsem nezastavoval. S každým kousíčkem se ve mně naděje zvětšovala. Už tam budu! Po tolika dnech! Po takovém

trápení! Hlavně už být pryč z té apokalypsy! Nemyslel jsem už na nic jiného než na to. Cítil jsem to v mých kupodivu nerozlámaných kostech. Už jenom hmátnout a...

Najednou mě uchopovaly něčí ruce. Byly čtyři. Málem jsem začal panikařit. Myslel jsem si, že je se mnou konec. Zjistil jsem ale, že má mise byla splněna. Došel jsem do Dinotopie! Opravdu existovala! Ty ruce byly totiž dvou therizinosaurů fungujících jako hlídači a kontroloři před vchodem. Museli si mě všimnout a snažili se mi pomoci. Kolem sebe jsem slyšel cizí hlasy. I těch strážníků. Moje nohy v tu chvíli zlehkly a motala se mi hlava. Omdlel jsem.

Probudil jsem se v nemocnici. Ležel jsem připojený na různé přístroje. Bylo mi mnohem lépe. Neměl jsem hlad ani žízeň. Celé tělo mě sice brnělo z únavy a namáhání, ale přežil jsem. Nedokázal jsem uvěřit tomu, že tu pořád jsem! Doufám, že to nebyl sen. U lůžka stál zástup dinosauřích doktorů. Vrhali na mě své zvědavé a netrpělivé pohledy. Pak jeden z nich promluvil: „Gratuluji, zvládnul jste to. Prošel jste. Výcvik byl úspěšný.“

2/3 Vzkaz v láhvi (K. Přílepková, 17)

Před dvanácti lety

„Alice, tak si pospěš!“ „Já už nemůžu, vždyť víš, že neběhám, tak rychle.“ Popadala jsem dech a bodalo mě v boku. Sofie na mě z dálky mává. Společně zamíříme ke staré vrbě, kde si sedneme na břeh k potoku. Z tašky vytáhnu skleněnou láhev. Vložím do ní srolovaný papírek, zašpuntuji a opatrně pošlu po vodě. „Kdo myslíš, že můj vzkaz dostane?“ zeptám se Sofie. „Nevím, třeba dopluje až do Metropole.“

Současnost Středa

„Na shledanou a přeji hezký den,“ rozloučím se s poslední zákaznicí, zamknu a pověším ceduli „ZAVŘENO“. Ozve se zběsilé bušení na prosklenou tabulku. Poznám, že je to Sofie. Pomalu otočím klíčem v zámku. Má nejlepší přítelkyně vtrhne do krámku jako stoletá voda a začne mě zahrnovat novými klepy z městečka. „Alice sedni si, mám novinky! Za týden má přijet na návštěvu metropolská královská rodina. K té příležitosti se v sobotu pořádá podzimní ples! Zvedne se ti počet zakázek.“ „Neplácej nesmysly, proč by měli přijet zrovna sem do Stříbrné?“ „Četla jsi minulý měsíc noviny? Korunní princ brzy vystřídá otce na trůnu, a před nástupem do funkce postupně objíždí celé širé království, aby se setkal se svým lidem.“ Zvednu k Sofii pohled a zahlédnu, jak

naznačí prsty uvozovky. „To je dobrá zpráva?“ zeptám se váhavě. Sofie zvedne své dokonale vytrhané obočí. „Přesně tak. Na plese by ses mohla s někým seznámit, ať nezůstaneš na ocet jako poslední. Tento týden se sem nahrne smetánka z Metropole. Já půjdu s Andréem.“ „Já, ale nikoho nehledám. Mám na starost obchod. Čas na lásku nemám.“ „Ale měla bys. Je ti dvacet dva Alice, a zatím jsi neměla jediného šamstra. Mezitím, co ty jsi tady zalezlá, já si našla skvělého partnera. Zlato, musím jít. Měj se hezky.“ Rozloučila se a odešla. Ačkoliv, jsem před Sofií hrála, že mě milostné vztahy nezajímají, opak byl pravdou. Podívala jsem se na svůj odraz v zrcadle. Hnědé vlasy spletené do copu a dvě pronikavě černé oči, to jsem já. Čtvrtek Ráno otevírám obchod v půl deváté. Jako překvapení mě čeká fronta zákazníků. Sofie měla pravdu. Všechny dámy mají zájem o společenské kloboučky. Kolem dvanácté do krámků vejde černovlasý mladý muž v pošťácké uniformě. Je pohledný a na tváři mu hraje šibalský úsměv. Pronese: „Zásilka, madam.“ Na pult položí balíček a rychle zmizí. Těsně před zavíračkou se na pravidelnou návštěvu stavila Sofie. „Ahoj Sofie, jak bylo v práci?“ „Ani mi nemluv. Účetní kancelář je na spadnutí. Co ty?“ „Stíhám tak, tak.“ „Co je tohle?“ ukáže Sofie prstem na balíček na pultu. „Přišlo mi to dnes. Neměla jsem čas se k tomu dostat. Klidně to rozbal.“ „Můžu?“ ujistí se. „Do toho.“ Rozváže provázek a otevře víko. Nakloníme se nad krabici, uvnitř je krémově bílá obálka a skleněná láhev. Je to ta z dětství. V ní jsou, ale místo jedné ruličky, hned dvě. Vezmu ji do ruky a pečlivě prohlížím. Tajím dech a neskrývám úžas. Opatrně vytáhnu korek. Mírně klepnu, z láhve vypadnou dva papírky. Čtu nahlas: „Milý nálezce, jmenuji se Alice ze Stříbrné. Je mi deset let. Moje nejlepší kamarádka je Sofie. Až tento vzkaz dostaneš, odepiš prosím na přiloženou adresu. Zajímá mě, kam až láhev doputovala.“ To jsou slova, která jsem kdysi dávno sama napsala. Na konci je datum a rozloučení. „Přečti, ještě ten druhý!“ žadoní Sofie. Druhý, není mým rukopisem. „Zdravím tě Alice, přátelé mi říkají Sammy. Tvůj vzkaz jsem našel před několika lety na řece v Metropoli. Tvá láhev urazila opravdu dlouhou trasu. Pokud datum a věk, který jsi uvedla, souhlasí, pak jsme vrstevníci. Rád bych tě poznal osobně. V krabici najdeš pozvánku na podzimní ples ve Stříbrné. Setkáme se tam. Poznávací znamení buřinka.“ „Kdy je to psané?“ „V rohu je dnešní datum.“ „Pane Bože Alice, to je jako z knížky. Sammy přijel za tebou až z Metropole. To je romantické.“ „Nechci ti brát iluze. Stále je tu fakt, že se jedná o cizí osobu. A celé toto divadlo, může být něčí ubohý žert.“ „Přesto, ti přísahám, že na ples tě odveču za všech okolností.“ Pátek „Co máš v plánu vzít si na sebe v sobotu večer?“ zeptala se mě Sofie. „Vidím to na černou buřinku s pavím pírkem a kalhotovými šaty.

Na tvé naléhání jsem se rozhodla trochu odvázat.“ Sofii jsem udělala radost. Vlastně i sobě. Sobota Tématika plesu byla pojata ve stylu zahradní slavnosti. Na stromech jsou navěšená světélka. Číšníci s motýlky roznášejí sklenice s šampaňským. Smyčcový kvartet vyhrává melodie z altánku a taneční páry se angažují na parketu. Sofie se mi ztratí z dohledu, jen co se objeví André. Zůstávám sama a nenápadně pátrám mezi zdejšími hosty. Jsem nervózní a upíjím ze třetí skleničky. Sammyho nikde nevidím. Na chvíli se usadím na lavičku, protože se mi motá hlava. Nevšimnu si, že tu někdo sedí se mnou. Omluvím se: „Pardon, nevšimla jsem si, že je tu obsazeno.“ „Ne, to je v pořádku.“ Sedla jsem si vedle muže, který doručoval balíček od Sammyho. Jen pošťáckou uniformu vyměnil za černý oblek a ... buřinku. „Vy jste slečna Alice, vidíte? Moc mě těší. Já jsem Samuel II. korunní princ. Pro přátele Sammy.“ Zdvořile ke mně napřahuje ruku. Najednou kompletně vystřízlivím. Jsem v šoku. Mám sto chutí utéct. „Ano, jsem. Ráda vás poznávám. Asi bych měla odejít.“ Zvedám se z lavičky, ale Samuel mě poprosí, abych zůstala. Souhlasím. Po chvilce povídání, se z něj vyklubal příjemný společník. Vypráví mi o všem možném. Zjišťujeme, že máme hodně společného a pozval mě na návštěvu Metropole. Kdo ví, co se ještě stane?

2/4 Mezi nebem a zemí

(K. Soukupová, 18) 3. místo

Dlouhé prsty chladu se pomalu zmocňovaly křehkého těla, přesto rudá barva nejistoty vnímání neopouštěla tvář a nedávala nikomu šanci poodhalit původní záměr. S každým pohybem se rozvlnila hladina vody a v okolní tmě odrážela jen mdlé záblesky v místech, kam nedopadal stín stromů. Nebeské plameny se dnes ani neobtěžovaly jediným pohledem dolů a celé plátno noci přenechaly jedinému ohni, který se líně skláněl blízko obzoru. Pocity byly relativní a zůstávaly stát v polovině cesty k nekonečnému vesmíru. Jako kdyby tvořily vlastní svět mezi nebem a zemí.

I čas, jinak nekompromisně prchající, se zastavil a posadil se ke břehu. Barvy se daly na ústup, a tak celou scénérii převzaly do rukou odstíny černé, které s neochotou připouštěly půlnoční modř. Jeden by nedokázal uvěřit, že za pár hodin vyjde slunce, a tak se stal přítomný okamžik jedinou jistotou celého nekonečna. Oči těžko přivykaly té temnotě, proto když zrak opět spočinul na kraji jezera, sám sebe jsem byl nucen se ptát, zda postava, která si v něm máčela nohy, nebyla jen naivním snem. Vlínky rychle běhaly a odrážely nepodařené pokusy prozářit svět. A pak pomaleji

a pomaleji, až svůj závod vzdaly úplně. Už nebyl nikdo, kdo by je povzbudil, jen noc a tichá představa bytosti, která v ní utonula.

To, když s ránem začala z hladiny stoupat mlha, věděl jsem, že se i silueta dívky vydala do světa pocitů. A tam si přečte mou úzkostnou nejistotu z chvil, kdy jsem se díval, jak do něj odchází.

2/5 Začátek (B. Dlouhá, 19)

„Hele, koukněte! Tady píšou o chlapovi, co tvrdí, že je vlkodlak. Ale ne ten klasický. Prý se mění ve svých snech, a když se mu ve snu jako vlkovi něco stane, tak má ráno to zranění opravdu na těle,“ hulákal ve třídě Terry mávající časopisem. *To je mi ale blbost, vlkodlaci... Ale že by přece...*

Jmenuji se Alex, nedávno mi bylo sedmnáct a chodím na střední školu v malém městě Bronville. Už je to týden, co se mi zdají zvláštní sny, díky kterým se probouzím unavenější, než když jdu spát. Ležím uprostřed rozkvetlé louky, kousek ode mě šumí malý potok. Zvednu se, jsem narovnaná, a přesto hrozně nízko. Kouknu se na nohy, když vtom zjistím, že místo nohou a rukou mám velké zrzavo-hnědé tlapy s ostrými drápy. Vyděšeně doběhnu k potůčku a koukám se do něj jako do zrcadla. Opět, jako už týden, se v něm odráží vlčí tvář, lesklý kožich se ve větru vlní a hází na hladinu zářivé odlesky. Mé tmavě hnědé oči získávají na divokosti, až se sama sebe leknu. Mohu si dělat, co chci. Jako bych byla v reálném světě, ne ve snu neřízeném vůlí. Většinou ale stihnu jen přeběhnout kousek louky a pak se vzbudím.

„Snad bys nevěřil takovým nesmyslům,“ odsekla jsem mu, ačkoli jsem nezněla tak přesvědčivě, jak jsem měla v plánu. Hryzala mě myšlenka, na kterou jsem do té doby ani nepomyslela. *Mohla by to být moje druhá podoba? Běhám po lese po všech čtyřech? Co když někdy umřu?* Oklepala jsem se při pomyšlení, že bych mohla být roztrhána jiným vlkem. Vyrušil mě školní zvonek a příchod učitele. Začínala nám nejhorší hodina na světě. Fyzika.

Nějakým zázračným způsobem jsem přežila školu i zbytek dne. Jako obvykle nikdo nebyl doma. Rodiče pracují, jak se jim zrovna zachce, prostě podle práce. Jezdí do velkého města, což je kus cesty, a navíc jsou vývojáři. Ti, jakmile začnou s něčím novým, nemůžou přestat, jinak by přece zapomněli, kde skončili. Vyndala jsem si špagety od včera, nebyly nic moc, ale tady si stejně nebylo z čeho vybírat. Pustila jsem

si film, horko těžko všechno snědla, a když skončil, nachystala jsem se do postele. „Snad se mi bude zdát něco normálního,“ říkala jsem si sama pro sebe mezi zíváním.

„Krucí!,“ procedila jsem mezi zuby, které teď byly fakt velké. Poprvé tu byla zima, foukal vítr, až se mi ježila srst. „Měla bych zaběhnout do lesa, tam nebude tak foukat,“ řekla jsem si pro sebe a rozeběhla se. Překvapilo mě, jak dokážu být rychlá. *Tak, a teď se už určitě vzbudím. Tady to vždycky končí.* Ale ono nic. Běžela jsem dál a dál, až se tlapy dotkly ledového nasáklého mechu. „Brr. Nechutný,“ mávala jsem tlapou, jako by mi všechna ta srst mohla v mžiku uschnout. Popošla jsem ještě kousek a rozhlížela se. Mech byl už sušší a jaksi měkčí, rostla tu spousta kapradí a vše příjemně vonělo. Najednou něco nepříjemného, až zatuchlého, přerušilo všechny příjemné vůně. Nějakou dobu mi trvalo, než mi to došlo. *Mokrý pes. To ale nejsem já...* Z myšlenek mě vytrhlo zapraskání. Zaznělo z blízka, ale když jsem se letmo rozhlédla, nic jsem neviděla. Podívala jsem se znovu pozorněji a teď jsem to konečně spatřila.

V nedalekém křoví se mezi listy leskly ledově modré oči. *Nechápu, že jsem si jich nevšimla dřív. Vždyť úplně září.* Majitel těchto očí zjistil, že ho pozoruji a schoval se za porost. Doufala jsem, že v klidu odejde, když v tom se vyřítil obrovský černý vlk a běžel rovnou ke mně. Nevěděla jsem, co dělat. Nohy jako by zarostly do země a nechtěly mě pustit. Už jen pár skoků a zakousl by se mi krku. Jako by to nohám konečně došlo, daly se do běhu. Běžela jsem dál a dál do lesa, ale ten démon se za mnou neustále držel. Mohla jsem kličkovat mezi stromy jako zajíc, ale nebylo to nic platné. Měl výhodu.

Najednou mě něco napadlo. Zpomalila jsem, aby se ke mně dostal blíže. Jak jsem čekala, vycítil příležitost a skočil. V tu chvíli jsem uhnula do strany a on se tak dostal přede mě. Vrazila jsem do něj ze strany a způsobila ztrátu rovnováhy. Spadl na bok a než stihl něco udělat, skočila jsem na něj, stoupla mu předními tlapami na krk a ukázala mu vyceněné zuby. „Co po mně chceš a proč mě honíš,“ vyštěkla jsem na něj. Vůbec jsem nepomyslela na to, že možná ani nerozumí mým slovům. „Okamžitě mě pusť!“, zařval a chňapl po mně tesáky, že jsem jen tak tak stihla uhnout. Přitlačila jsem mu na krk silněji, až zakňučel bolestí. „Ptala jsem se, co po mně chceš a proč mě honíš,“ položila jsem svoje otázky klidnějším tónem. „Tohle je můj les! Moje území! Je mi fuk, k jaký smečce patříš, ale vypadneš odtud,“ vyšlo z něj nakonec. „Pustím tě, ale necháš mě být. Chci si promluvit, jo?“ snažila jsem se smlouvat. „Jak můžu vědět, že nezaútočíš znovu?“ ptal se stále trochu našťavaně. „Už jsem tě jednou porazila, myslím,

že to pro dnešek stačilo,“ pronesla jsem žertem a slezla mu z krku. Zavrčel, postavil se, oklepal a začal si mě prohlížet. „Viděli jsme se už někdy? Nezdáš se mi povědomá,“ řekl po chvíli prohlížení. „Jsem tu nová, dalo by se říct. Nechci potíže, jen se odtud chci dostat, jestli mi rozumíš,“ zkusila jsem od něj dostat informace. *Snad to zabere.*

„Chceš ven z lesa? Tak se otoč a běž rovně. Tamtudy jsme přišli.“ Odpověděl s úšklebkem, až se mu zaleskly tesáky. *To si snad dělá srandu.* „Přestaň žertovat, víš jak to myslím. Chci zpět,“ mluvila jsem na něj asi až moc naléhavě. Očividně si liboval v tom, že potřebuji jeho pomoc. „Stačí usnout. Jakmile usneš, vrátíš se zpět do lidské podoby. Pro jednu tě tu přespat nechám, ale pak už se mi tu neukazuj. Pojd', vrátíme se, ať to máš pak blíž na odchod.“ Promluvil nakonec tak mile, až mě to překvapilo, a vydal se na cestu zpět. Rychle jsem ho doběhla a poděkovala mu. Nevěnoval tomu moc pozornosti, jako bych tam vůbec nebyla. „A... Jak ti mám říkat?“ zeptala jsem se nejopatrněji, jak jen jsem dovedla. Dlouho mi bylo odpovědí jen ticho, když pak se potichu ozvalo „Raven“

2/6 Hrubé porušení pracovní kázně

(B. Švehlová, 18)

Klíče. Peněženku. Vlastní hlavu. A v ní obhajobu svízelné situace, ve které se vinou své bývalé kamarádky ocitla. To především. Může vyrazit vstříc ředitelce podniku, v němž poctivě a tvrdě pracuje už přes něco málo přes deset let. Cestou míjí nápisy na stěnách chodeb, jejichž vůni a strukturu zná lépe než své boty. „PRAVDA JE PRO NÁS CENNĚJŠÍ NEŽ ZLATO“ „UPŘÍMNOST JE ZÁRUKOU DLOHOTRVAJÍCÍ SPOLUPRÁCE“. Dveře se otevírají, obviněná vchází a zavírá je za sebou.

„Posad'te se, slečno Ložková.“

„Díky.“

„Nuže, můžeme začít.“

Naproti ní sedí ředitelka a hned vedle zrádkyně, která se stala nevinou jen proto, že vždy byla u šéfové tou oblíbenější. To jí si prvně vyslechla a vážně přikyvovala hlavou, když jí Petra Spálová líčila události oné podzimní úterní noci, jež převrátily podnik i mezilidské vztahy zaměstnanců úplně naruby. Zuzana si mohla jenom domýšlet, zda se jí prostoru pro vyjádření taky dostane, nebo jestli se stane obětí spikleneckých her

své kolegyně a dlouholeté přítelkyně, od níž by takovou reakci čekala asi jako od poslední z těch, po jejichž boku se ocitala každý všední i nevšední den. Jenže nyní už je zbytečné pochybovat. Karty byly vloženy na stůl a ať se Zuzaně líbí nebo ne, musí se s nimi nějak rozumně a důstojně popasovat.

„Samozřejmě. Ráda bych ještě jednou podotkla, že veškeré informace ohledně tohoto nešťastného incidentu, které se ke mně různými cestami dostaly, zcela popírají mou verzi událostí, která je, a na tom si zakládám, ta jediná skutečná a pravdivá.“

„Dobře víte, že takovou poznámku nemůžu brát v potaz. Slečna Spálová je v profesním žebříčku výše postavená a také zde pracuje delší dobu než vy. Události, jak se seběhly, mi vylíčila se zcela jinými dojmy a mám pocit, že její podání incidentu se dalece odchyľuje od toho vašeho. V takovém případě je mou povinností nezanedbávat určitou hierarchii mezi zaměstnanci a rovněž dbát pokynů mých vlastních nadřízených.“

No jistě. To jsou ta odpoledne proseděná nad šálky dobré kávy někde v centru velkoměsta a prázdné tlachy, pomluvy a lichotky. Však Zuzana to dobře zná, jenom není stejný patolízal jako její někdejší nejlepší kamarádka, neměla a nemá tu potřebu dolézat za někým jen proto, aby si vyškemrala lepší odměnu nebo rovnou zvýšila obrát svého pravidelného měsíčního příjmu. Ale teď svého postoje možná trochu lituje. Teď se totiž nejedná o pár korun navíc, ale o důležitý post v ještě důležitější firmě. Kariéru může rovnou zabalit, jestli se jí v dnešním sezení nepodaří vedoucí přesvědčit. Jenže jak si může být tak jistá, jaká pravda je ta správná? I kdyby byla nestranná. Důkazy tu nejsou, svědci jak bys met.

„Aha. Jistě, to chápu. Ale přece, prosím, nechte mě to ještě jednou vysvětlit. Od začátku. Minule to přece jen muselo budit takový všelijaký dojem, mluvila jsem páté přes deváté a jednotlivé události se ve víru mého překotného projevu musely jevit jako čistý zmatek.“

„Slečno Ložková, tady ale nejde o posloupnost ani o to, kdo je lepším vypravěčem, tady jde čistě a jen o vinu. Do podniku se vloupali zloději a vy ani vaše kolegyně jste nedokázaly zabránit tomu, aby se zde ztratily drahocenné věci ve výši několika miliónů korun. Jde ovšem o to, jaké kroky byly podniknuty, aby se tak nestalo a lupičům bylo zabráněno vůbec něco odcizit. Zatímco vy jste se dostala do přímého kontaktu s pachateli a měla učinit ve svém i v zájmu vaší kolegyně vše, abyste alespoň slečnu

Spálovou upozornila na nebezpečí, v jakém jste se obě znenadání ocitly, vy jste pouze strnule stála, sledovala průběh té hanebné krádeže a ani se nějak nepokusila informovat vaši spolupracovnici, která v té době o nějakém přepadení neměla nejmenší tušení, neboť se nacházela v druhé části budovy. Přitom stačilo zvednout telefonní sluchátko, které před vámi na recepčním stolku celou tu dobu leželo. Měla byste vědět, pokud jste tedy správně proškolená, že pro takové případy je na telefonu umístěn i speciální knoflík s nápisem URGENT.“

Zuzana pochopila, že snažit se dokázat pravdu je zcela zbytečné. A především nemožné, jelikož nemá a už ani mít nebude nic, co by jí v boji s nepravdou a podlou kolegyní mohlo pomoci. Záznamy z kamer záhadně zmizely, svědky mohl být nanejvýš tak otravný hmyz, který se vetře všude v kanceláři, a rozpisy směn jsou dokonce proti ní, jelikož odkazují na to, že se obě z pracovníků měly každá nacházet v těch prostorech, jež ve své výpovědi zmínila prolhaná Spálová. Nikdo už se nedozví, že tou, která se té noci na recepci probírala sáhodlouhými dokumenty nebyla Zuzana, ale právě Petra se svou falešnou aureolou na hlavě.

„Ano. Máte pravdu. Promiňte, vlastně to bylo zbytečné, celé tohle sezení. Už vás nebudu déle zdržovat. Přijímám svou vinu a zodpovídám se vám z hrubého porušení pracovní kázně. Očekávám výpověď s okamžitou platností, kterou mi zřejmě plánujete nyní předat k podpisu. Ráda ji podepíšu, a už nebudu dále zdržovat vás, ani slečnu Spálovou.“

Obě na Zuzanu zůstaly zírat, jako opařené. Takové gesto opravdu nečekaly. Není divu, Zuzana už od začátku působila natolik hrdě a nezranitelně, že si obě myslely, že to nevzdá snad ani v nejzazším případě, kdy by se celý případ mohl dostat až k soudu.

„Děkuji vám, paní ředitelko, za pracovní příležitost, kterou jste mi přijetím do této firmy před necelými jedenácti lety poskytla. Vážím si toho. A děkuju i tobě, Petro, zažily jsme spolu i hezké chvíle, ostatně, i tato poslední, v níž se s tebou loučím, mi do života přinese mnoho zkušeností, jež později zajisté budu schopna znovu uplatnit. Děkuji vám oběma, na shledanou.“

Zuzana se rychle zvedne ze židle, otočí se na podpatku a míří si to ven ze dveří, jež se za ní před nějakými deseti minutami zavřely s nelíbenou těžkostí. Nyní z nich vychází odlehčeně a s nejvyšší mírou spokojenosti. Když mívá směšné nápisy na

stěnách dlouhého koridoru, musí se sama pro sebe zasmát. Za nepatrný okamžik vykročí z té továrny na pokrytectví do jasného dne.

2/7 Léto (E. Poledníčková, 18)

Můj první den v práci. Byl jsem přiřazen do nového týmu a už teď vím, že mě tam všichni nesnáší. Můj parťák s ostatními řečnil přes celou halu, ale se mnou promlčel celý šest hodin. Když jsem se snažil navázat kontakt pronesením nějaký otřepaný fráze, abych zahájil konverzaci, jen se na mě divně podíval a pracoval dál. V té chvíli jsem to s ním vzdal. Hlava týmu, Vtipálek, celou dobu jen bezstarostně žertoval a rozptyloval ostatní. Toho jsem měl rád. A myslím, že i on mě, přece jenom jsem chodil s jeho synem do školy. Celkem nade mnou držel ochranou ruku, byl jsem z týmu nejmladší a nejmíň zkušený. Jeho pravá ruka, stará babka Lenora, mě od začátku nenáviděla. Dívala se na mě, jako kdybych k nim přišel krást nebo co, měla mě za neschopného slabého pitomce. Ti dva se spolu v jednom kuse hádali, ale jen tak ze srandy, nebrali to vážně. Vypadali u toho jako starý manželé, což bylo vtipný. Když jsme měli pauzu, neměl jsem s kým sedět u stolu a ani s kým trávit čas. Nikoho jsem tu neznal. Zalezl jsem si na záchod a tam si četl. V šatně jsem nemoh, kdyby někdo přišel, dostal bych vynadáno. Potom zase a zase práce. Ty dlouhé hodiny utíkaly neskutečně pomalu. Ale těšil jsem se na víkendovej výlet s kumpány, to mě drželo nad vodou. Už jsem se nemoh dočkat. Neviděl jsem je už týden. Stále mě dole v podbříšku šimral ten hnusnej pocit, když jsem se dozvěděl, že strávili někde dva podnikavý dny beze mě, aniž by se zeptali, ale snažil jsem se to hodit za hlavu. Teď nás přece čekal společnej den, nechtěl jsem ho kazit hádkou. Byli jsme přece parta.

Po nekonečné práci jsem konečně dorazil domů. Odpolední slunce žahalo i uvnitř, dusno se valilo všude, ale neřešil jsem ho, hned jsem šel spát, byl jsem úplně vycucanej a navíc jsem vstával v pět ráno.

Probudil mě až budík. Zas byl čas makat. Nasedl jsem na kolo a vyrazil. Ačkoli odpoledne pařilo až ze mě šla pára, ráno snad dokonce mrzlo. Aspoň mě to tak připadalo. Dojel jsem na parkoviště, seskočil z kola a postavil ho do stojanu. Zas na mě všichni ti tupci na kuárně civěli. Převlík jsem se a šel do haly. Začínali jsme až pozdějc a tak jsem tam jen tak seděl. Mezitím přicházeli kolegové a kolegyně a všichni se navzájem zdravili. Lenora na mě vrhla pohled jako že bych už mohl začít něco dělat. Ale já nevěděl co. Linka nejela, můj parťák tu nebyl a Vtipálek nic neřešil. To bude

zase den. Celej jsme ho strávili zasranejma malinkatejma krabičkama, který nešly vůbec vzít do ruky. Tentokrát jsme ani neměli pauzu. Po únavných osmi hodinách jsem moh díkybohu vypadnout.

Doma se žilo furt stejně. Emko s Téčkem tupě civěli do bedny a ani si nevšimli mého příchodu. Vzal jsem si z ledničky nějaký jídlo, potřeboval jsem doplnit síly. Najed jsem se a přemýšlel co dál. Neměl jsem vůbec na nic náladu. Promrhal jsem těch pár hodin čuměním do zdi. U toho jsem usnul.

Budík. Kolo. Práce. Byl to můj třetí den, ale vypadal stejně jako všechny ostatní. Dělali jsme nějaký nové krabičky, který byly hned pryč, takže jme měli chvíli volno. Moje čtení na záchodě byla jediná činnost z celý týhle pakárny, co mě bavila. Už jenom dva dny, říkal jsem si. Chodil jsem si po hale a ostatní civěli. Už jsem to nevnímal. Hodiny zas utíkaly jak celý roky. Vtipálek občas přišel a prohodil nějaké fórek, na chvíli jsem se smál. Pak zas pauza, ten den moc práce nebylo. Přečetl jsem nejmíň pět kapitol. Měl jsem svačinu, ale posledních pár dní jsem moc nejed. Doma jsem hned zapad do postele a spal až do rána. A pak zas nanovo. A pak zas.

Měl jsem přichystaný prachy a už jsem jen čekal, až mě vyzvednou. Mí kumpáni už se řtili. Naskočil jsem a jeli jsme. Nakupování, to bylo celý jejich, já jen tak chodil s nima. Akorát cestou kolem obchodu s muzikou jsem se od nich na chvíli odtrh. Koupil jsem si *Revolver*, žhavej nášup pořádný hudby od Beatles. Furt jsem byl ještě unavenej, ale nechtěl jsem zas něco prošvihnout. Nakupování skončilo velkým dlabancem a pak hurá domů. A do postele. Nemohl jsem ale usnout.

Druhej den jsem absolutně nevěděl, co dělat. Jen jsem se tak poflakoval a toulal. Už jsem viděl vizi zítřejšího nudění se v práci a to mi kazilo celou náladu. Jediný, s kým jsem byl v kontaktu, byl Kamarád, se kterým jsme si vyměňovali dopisy. Bylo to dost zajímavý. Nepsali jsme si totiž o takovejch těch běžnejch věcech, ale o našich nejhlubších myšlenkách. Bylo to zrovna v období, kdy jsem se často v noci jen tak vyplížil z domu a pozoroval hvězdy. A hloubal o životě.

V práci jsem měl spoustu času na přemýšlení. Jenom jsem dával krabičky z pásu do krabice. Pořád dokola. Proto jsem si v hlavě jen tak rozjímal. Furt se mi vracely ty poslední dny června, kdy jsem se zjistil, že se na mě parta vysrala a někde si sami užívali. Bylo mi z toho na hovno. A ten sobotní výlet... Dělo se mezi náma něco

divnýho. Nebo se mi to jen zdálo? Možná jsem byl jenom ublíženej a litoval jsem se. Měl jsem osm hodin na to, to rozebrat sám se sebou. Přemýšlel jsem o tom až moc.

Přijel jsem domů. Těčko s emkem řešili něco o nějakým masu a nevšimli si mě. Šel jsem do svého pokoje a rozbřečel se. Ani nevím proč.

Další den v práci. S partákem jsme spolu zase nemluvili. Trčeli jsme spolu u tý zasraný linky osm debilních hodin a ani jsme za tu dobu necekli. Zas jsem zůstal jen se svýma myšlenkama. Jestli takhle bude vypadat můj život, tak to nedám. Tohle mě čeká? Proto se každéj den učím a dělám úkoly a trávím svůj volnej čas školou, jen abych skončil v nějaký zasraný továrně, kde budu celej den a pak se půjdu domů vyspat? Obdivuju, ne ZÁVIDÍM těm lidem, co se živí svým koníčkem, dělaj to, co je baví a ještě k tomu z toho maj prachy. Ale kolik takovejch lidí je? Tak pět procent z celkový populace. Jaká je pravděpodobnost, že mě se to povede? Žádná, vždyť ani nevím, co chci dělat. Rodiče choděj domů utahaný a chtěj mít aspoň chvíli svůj klid, proto na mě nemaj čas, to chápu, ale já tak prostě nemůžu skončit. Prostě nemůžu. Nevyržím to. Vždyť tady pracuju sotva tejdenn a už mi z toho hrabe.

Doma jsem si furt dokola pouštěl *Space Oddity*, pecku od Bowieho, úplně nahlas, že mi málem praskly uši, ale to mě nezajímalo. Nezmoh jsem se pořádně na nic. Z práce jsem šel rovnou do svého pokoje a nevylez jsem až do rána. Na večeri jsem se vysral. I když jsem byl totálně unavenej, nešel jsem spát, psal jsem dopis Kamarádovi, kde jsem mu líčil všechno, na co jsem dneska přišel. Když jsem ho dopsal, zamířil jsem pod hvězdy. Vzal jsem si s sebou sluchátka, abych si k tomu mohl pustit *Heroes*, což byla perfektní písnička přímo k tomu. Civěl jsem na tu hvězdnou oblohu s Bowieho hlasem v uších a utvrdil jsem se v tom, že fakt nechci dospět. Svět dospělých stojí za hovno. Pořád po tobě někdo něco chce a ty ani nemáš čas na svůj vlastní život. Musíš makat, aby ses uživil, ale můžeš tak akorát žrát a chrápat. A makat. Celej den zavřenej někde mezi strojem a hukotem a pitomcema, co ti nedokážou říct ani blbý ahoj a tak se musíš zamykat na záchodě. Díval jsem se na ty zářivý bezstarostný hvězdy a zas jsem se rozbřečel. Tyhle dny jsem brečel skoro pořád. Pak mi došlo, že ze sebe dělám tak akorát ukňouraný hovno a sebral jsem se. Sundal jsem si sluchátka a ocitnul se v hnusný bezezvučný realitě. Mrknul jsem do schránky, jestli mi náhodou nenapsali moji kumpáni. Nic. Šel jsem spát. Ráno jsem jel celej zlámanej do práce a málem jsem umrzl. Oblík jsem se do pracovního, ohřál si ruce a zamířil do haly. Do hlavy mě zas bouchlo to debilní hučení všech těch strojů. Postavil jsem se k lince a už to jelo. A s

tím se rozjel i další stroj, ten v mojí hlavě. Nikdo na mě nemluvil, nikdo mě nerozptyloval, byl jsem sám napospas svému posranému mozku. Nejsem připravený stát se dospělým, ale čeká mě to už za tři roky. Za TŘI roky a to je kurva krátká doba. Když ze mě bude jen další bezduchý hovno, co jen maká a nemá ani kus vlastní duše, proč vlastně vůbec žiju? Překonávám blbý nudný chvíle jako je škola nebo tady tahle zasraná továrna, protože očekávám lepší zítřky. Ale ty nebudou. Jak to můžou lidi vydržet? Já bych zkvochnul. Já zcvoknu! Vtipálek mi říkal, že tu pracuje už dvacet let. A to všechno mě čeká, až do stáří, až do smrti. Budu dřít v nudný jednotvárný šichtě, co mi sice dá peníze, ale k čemu jsou dobrý peníze, když nemáš čas. Proč vůbec žiju, vždyť takhle NECHCI skončit, tak proč to nezastavím? Jo, hádám, že bych ani nikomu nechyběl, moje parta mě stejně vyšachovala, vyhodila mě jako starý ošuntělý hadry, už mě zřejmě nepotřebujou. Chtěl bych vidět ty jejich ksichty, kdyby se dozvěděli, že jsem se oddělal. Určitě by ani slzu neuronili, ani trochu mizerný lítosti by v jejich seschlejších mozcích nebylo. Emko s Téčkem bych určitě spíš vyhověl, o jeden hladovej krk míň a to znamená víc peněz na zábavu, kterou si zatím nemohli dopřát.

O pauze jsem šel na záchod, ale tentokrát jsem nečet, ale zase se mi do očí vytlačily slzy. Naštěstí jsme už ale končili. Počkal jsem až všichni odejdou a směny se vystřídají a až potom jsem odešel. To aby na mě nikdo necivěl.

Ve svém pokoji jsem usl vyčerpáním, ale večer jsem se zas probudil. Přečet jsem si dopis od Kamaráda ale hned jsem ho zahodil. Neměl jsem náladu odpovídat. Zas jsem slepě zíral do hvězd, co mi ale tak beznadějně asociovaly, že život je kus hnoje. Zas jsem brečel. Už to se mnou bylo marný.

Další dny v práci probíhaly zrovna tak. Další podobnej záchvat jsem dostal v práci a pak ještě večer. Jeden můj kolega mi řek, že viděl mou partu na nějaký akci. A šlo to zase na novo. Byl jsem hluboko v myšlenkách, když jsem si náhle uvědomil, že přemýšlím jestli je lepší provaz nebo žiletka. A takhle to šlo pořád. Stál jsem u okna a přemýšlel, jestli je dost vysoko. Viděl jsem nit a dumal nad tím, jestli je dost pevná. Bulení jsem omezil už jenom na krušný temný noci. Styděl jsem se za sebe i za svý city.

Rozhodl jsem se napsat Mátě, což byla kámoška, co nepatřila do party, ale i tak jsme si byli blízci. Sepsal jsem toho asi milion, ale pak jsem si řekl, že to přece nebudu psát takhle debilně přes dopis, a tak jsem jí napsal jen jestli se můžem vidět. Plánoval

jsem, že jí všechno řeknu, všechno na ní vysypu a pak se jí zhroutím v náručí a vybulím se z toho. Doufal jsem v to. Odpověděla, že nemá čas. V tu chvíli mi došlo, že jí jenom otravuju, že ze sebe dělám jenom ubulenu chudinku. Tolik jsem se sobě hnusil, že jsem si musel aspoň trochu ublížit. Bylo to osvobozující.

V práci jsme teď začali dělat něco nového. Všichni čtyři jsme stáli u velkého stolu a balili krabičky ručně. Lenora s Vtipálkem se furt škádlili, ale já jsem lítal někde mimo vesmír. Parťák taky mlčel. Potom mi ale Lenora vynadala. Prej sem to dělal celou dobu blbě. Byl jsem rád, když jsem se mohl zamknout na záchodě.

Doma jsem sežral všechno, co jsem našel. Chtěl jsem se cítit líp a tak jsem se cpal. Třeba i když mi to moc nechutnalo, tak jsem to sněd, protože jídlo přirozeně dopřává příjemnej pocit a já se potřeboval cítit kurva dobře. Druhý den jsem byl úplně oplácanej, ale upřímně mi to bylo u prdele. Šel jsem i tak do práce. Když přejídání trvalo několik dní, už jsem začínal OPRAVDU přibírat, a tak jsem se zastavil. Pár dní jsem nejed skoro nic a zas jsem byl pěkně hubenej, ale pak mě zas někdo seřval nebo Téčko dělal, že mě neslyší, a tak jsem zase žral, jak jen to šlo. Tyhle stavy se mi střídaly. Jediným slabým zachráncem v těchto temnejch dnech byl pro mě stále Kamarád, kterej ovšem neměl ani zdání, že se drolím na prach.

Kumpáni se ozvali!! Chtěli překvapit Mátu a navštívit ji a asi by bylo divný, kdybychom nešli všichni, tak mi řekli. Jeli jsme autem. Já seděl vzadu uprostřed. Nikdo nic neříkal. To jenom utvrdilo mou teorii, že mě všichni do jednoho nenávidí.

Dorazili jsme za Mátou, naše návštěva ji rozveselila, ale já si to nedokázal pořádně užít. Nejradši bych někam zalez, aby mě takhle neviděla. Naštěstí si ničeho nevšimla. Zrovna prožívala románek s jedním týpkem, kterýho jsem moc neznal. Měla ho plnou hlavu. Celá zářila štěstím. Nejvíc ze všeho jsem si přál tam nebejt. Jen mluvila a mluvila, rozkvétala a byla překrásná. Seděl jsem tam mezi nima a připadal jsem si hrozně osaměle. Potom jsme odešli, měl za ní přijít.

2/8 Status Moriendi (J. Rozehnal, 17)

Klid a mír v kraji znenadání rozčíslo troubení rohů, ržání koní, dusot kopyt, zvonění ocelových zbrojí. Skrz mračna prachu se na východě Bosworthské pláně objevila železná hradba rytířů s vlajícími zástavami Bílé růže Yorků. Na protější straně se o několik minut později z lesa vynořily praporec červené barvy, doprovázené

bojovým pokřikem Lancasterských vojáků. Když velitelé obou armád spatřili nepřítele, dali rozkaz vojákům zformovat se do šiku, jak se to běžně dělávalo. Poté co obě strany uspořádaly svou formaci nastalo na poli ticho. Vojáci byli nervózní a neodvážili se cokoliv říkat, velitelé čekali na rozkazy králů a králové se neodvažovali spouštět, kterou tato bitva měla přinést, začít. Deset tisíc mužů tedy stálo na bitevním poli, čekaje na rozkaz k útoku, který nikdo nechtěl vydat. Tichem doprovázenou napjatou atmosféru nakonec přerušil Jindřich Tudor, vůdce Lancasterského vojska, který vydal rozkaz ke střelbě. Věděl, že armáda krále Richarda III. je více odpočatá než ta jeho. Richardovi muži tak mohli vydržet stát v těžké zbroji mnohem déle než Jindřichovi. Jeho jedinou nadějí na vítězství bylo tedy zničit Richardovu armádu co nejrychleji. Trubadúři tedy začali troubit na své rohy, střelci zvedli k nebi napřážené luky a s upuštěním tětivy vyslali k východu ostré šípy. Vojáci Yorků okamžitě zvedali štíty a bránili se před dopadajícími salvami střeliva. Nejedno ocelový hrot trefil cíl, a skolil nepřítele k zemi. Trubadúři Bílé růže okamžitě oznámili vojákům, že mají palbu opřítovat.

(***)

Bitva byla u konce. Ve vzduchu byl cítit nechutný pach krve. Mezi hromadami těl sice ještě chodili zástupci vítězné strany a zbavovali se posledních odpůrců, každý však věděl, že zvrátit výsledek střetu je nemožné. Ještě včera tichou a čistou Bosworthskou pláň dnes zdobily mrtvoly koní, rytířů a žoldnéřů, polámaná kopí, roztráštěné štíty či meče. Vzduchem se neneslo nic než nářek a prosby o slitování. Dokonce ani příznivci Červené růže, kteří bitvu vyhráli neslavili nebo se nevysmívali poraženým Yorkům. Hledali mezi mrtvými své přátele, které doposud nenašli. Jen nářek.

V bahnitém terénu se povalovaly i špičaté dřevěné kůly, které do země zarazili Yorkové. Kůly měly zprvu zabránit nepřítelově jízdě v prudkém útoku, poté jejich ochranu využívali lučištníci, kteří by v boji na krátkou vzdálenost neuspěli. Obrněná jízda Lancasterů sice přes dřevěné překážky projet nemohla, pro pěchotu to však nebyl takový problém. Po pár manévrech jízdy, tedy kůly pozbyly svůj účel, protože byly zlámané nebo na nich bylo naraženo příliš mnoho těl a pěší vojáci mohli projít k lukostřelcům. Střelci neměli moc šancí porazit nepřítelovy opancéřované vojáky. S krátkým tesákem navíc nemohli dosáhnout na nepřítele, který dřímal dlouhý obouruční meč.

Na jednom z ještě stojících kůlů, byl nabodnut lučištník poražené Bílé růže. Při ústupu před pěchotou Jindřicha Tudora zakopl, ale na zem už nedopadl. Ani jeho prošivaný gambeson, který lučištníci v té době nosili, nedokázal ochránit mužova záda a následně celý trup před naražením na ostrý dřevěný kůl. Šest centimetrů pod hrudním košem lukostřelce tak trčel ostrý hrot. Vyšitá Bílá růže, kterou měl, jako jeden z mnoha vojáků na hrudi prošivanice, pomalu rudla krví, stejně jako nyní zrudne Anglie pod Červenou zástavou Jindřicha Tudora. Bolest proudící z trupu do celého těla, mu zabraňovala v jakémkoliv pohybu. S námahou se rozhlédl kolem sebe. Neviděl nic než spoušť. Muže vedle kterých před začátkem bitvy stál již nepoznával. Znetvořené obličeje, které viděl teď, si nemohl přiřadit k žádnému, který viděl dnes ráno. Připadal si tak samotný a naprosto bez pomoci. Otočil hlavu zpět k rychle se blížícím dešťovým mrakům a upřeně se do nich zadíval.

Jako by mu mraky okamžitě odpověděly, přirtil se ze severu déšť, který pomalu přerůstal v obrovskou průtrž mračen. Chladné, drsné vodní krůpěje začaly bušit do bezvládného těla. Když promokl až na kost, ucítil jak se mu do těla vkrádá chlad pomalu hasící plamen života, který doposud udržoval. Chtěl se začít klepat zimou, zesláblé svaly už mu to však nedovolily. Neustále cítil tok krve z rány a když se podíval na hrudník viděl, že gambeson už je celý nasáklý krví. Vypadalo to, že už přijde jeho konec.

Během proudu těchto myšlenek se v duchu modlil aby jeho utrpení již skončilo. Vzpomněl si na Krista a na jeho umírání na kříži. On ale takhle dopadnout nechtěl. Vždy si přál zemřít v boji, proto nyní doufal, že jeden z mužů, kteří procházeli mrtvá těla přijde i k němu a jeho život ukončí. Nepřátelé však kvůli dešti odcházeli zpět do tábora a už byli příliš daleko na to, aby si všimli, že ještě žije. Jeho tělo klouzalo každou minutou po mokřím neopracovaném dřevě níže a níže a byť se jednalo jen o milimetry, každý takový pohyb neskutečně bolel. Povrch kůlu způsoboval muži takovou bolest, jakou si doteď jen stěží dokázal představit. Naposled se pokusil z vězení, které dřevěný kůl představoval, vymanit a zbavit se tak stále se stupňující bolesti. Nepovedlo se. Několikrát na sebe ještě zkusil upozornit výkřikem, byl ale tak slabý, že z jeho hrdla nevyšla jediná hláska. Svou snahu zbavit se bolesti tedy vzdal. Po promrzlých lících se mu začaly kutálet slzy. Nepříjemnou a trýznivou bolest, kterou doprovázel studený déšť, musel trpět dál, dokud si pro něj smrt nepřišla sama.

2/9 Ze světa květin, o které musíme pečovat

(N. Kuželová, 17)

Každý z nás vidí denně několik set pestrobarevných květin. Vidět květinu je pro nás zcela běžné a již nás to nenutí se zamyslet nad jejím nelehkým osudem. Jako každý život i ten její vznikne z nepatrného semínka, dostatečné vláhy a půdy. Jedna z nejtěžších částí je zaručit, že z tohoto semena jednoho dne opravdu vyroste rostlina. Musíme o ně pečovat, ujistit se, že mají dostatek vody, živin a nehrozí jim nebezpečí. Pokud toto vše dokážeme obstarat a věnovat semenu dostatek lásky, můžeme se těšit z krásné a ohromující krásy růže. Ovšem znamená to, že bychom na ni měli zanevřít, občasně zajistit zálivku a věřit, že ona to již sama zvládne? Pravda, růže má trny, které ji pomáhají držet si nepřátele od těla, ale to neznamená, že se jí nemůže nic stát. I přes její vlastní ochranu je potřeba poskytnout jí pomocnou ruku. Co třeba taková slunečnice zamilovaná do slunce? Kdo pomůže slunečnici, která je beznadějně zamilovaná do slunce a její život závisí právě na něm. Celý den mu věnuje svou pozornost, je pro ni jediný, ale ona pro něj pouze jedna z tisíce. Samozřejmě někdy spatříme na slunečnicovém lánu některé květiny, které se odvrací svou tváří od slunce. Je to protože pochopili, že nemůžou být nic víc než jen další slunečnice, která žije svůj život podle někoho jiného nebo snad aby slunce nevidělo jejich uplakanou tvář? Já v nich vidím sílu a odhodlání. Jdou sami proti davu, i přes pohrdání okolím. Nesmíme ovšem zapomenout na sněženky, které musí svůj život řídit podle posledních sněhových vloček nebo takové kaktusy a další rostliny. Mnoho lidí nepovažuje sněženku za nijak výjimečnou. Nenápadná bílá rostlinka, co je na ní zajímavého? Hned několik věcí, ovšem my lidé jsme uspěchaní, neoceníme jednoduchost a nedokážeme se zastavit a prohlédnout si ji zblízka. Stačí se pouze sehnout a uvidíme, jak krásná a nevinná vlastně ve skutečnosti je. Věnovat jí pár sekund navíc, nehledět na ni pouze povrchně, ale naopak dosáhnout na její duši. Marně vzpomínáme na rozkvetlé městské parky, ulice a předzahrádky domů. Zastavme se a zapřemýšlejme, kdy naposledy jsme stáli uprostřed rozkvetlé louky v obklopení květin. Kdy naposledy nás zasáhla jejich medová vůně a obklopilo nás to přenádherné ticho? Už to bude nejspíš pár let. Z měst květiny zcela vymizely a to jen díky nám lidem. Naše sobeckost nás ovlivnila natolik, abychom raději vybudovali nové parkoviště namísto nového parku se spoustou květin, kde by znavení lidé mohli odpočívat po náročném dni. Asi si říkáte,

jaký účel má tato práce a co mě vedlo k výběru tohoto tématu. Odpověď je velmi prostá. Lidé jsou vlastně květiny. Mluvit o květinách bylo mnohem jednodušší než mluvit o lidech. Každý človíček je v útlém věku opečováván jako semínko. Když povyroste do krásné rostliny je tak trochu nucen bojovat dál sám, protože se v jeho blízkosti objeví někdo jiný, kdo potřebuje lásku a péči. Někteří z nás dennodenně svádí boj o přežití, aniž by to ostatní viděli. Tak jak se pro nás staly všední květiny, tak se pro nás vstali všední i lidé kolem nás. Dnes vás již nikdo na ulici nezastaví a nezeptá se, zda jste v pořádku, stejně jako nikdo nezaleje zvadlou květinu. Ovšem pro někoho i tahle malá pomoc může znamenat neutichající naději a záchranu. Také lidské životy se točí kolem našeho středobodu. A tak jako je život zamilované slunečnice závislý na východu slunce, je náš život závislý na určitém člověku, penězích nebo pocitu, který po zbytek života horlivě hledáme. Stejně jako každá květina tak také my si přejeme být milováni, opečováváni a chráněni. Proto si málokdy uvědomujeme, že lásku si nemůžeme vynutit. Musíme dorůst do dne, kdy se z čista jasna objeví osoba, která se do nás zamiluje jako my do růže, které jsme ochotní věnovat svůj čas, lásku a obdiv. A proto pečujeme o nás i druhé stejně, jako pečujeme o zranitelné květiny. Život je věc, o kterou musí být pečováno se stejnou láskou jako o semínko, protože jediný rozdíl mezi námi lidmi a květinami, je že lidé mají srdce, které může být rozbito na miliony kousků bez jistoty, že ho dokážeme složit zpět, aniž by se některý z dílků zakutálel do neznámých končin

2/10 Jak vznikla Země? (K. Steinová, 17) 1. místo – práce s nejlepším průměrem (1)

Nikdo není dokonalejší než já. Já, Pán Bůh, rozený umělec, sportovec a milovník tvrdého alkoholu a jemných žen. A také jsem stvořitelem Země. Planety, jež se může pyšnit svou rozmanitostí a čerstvou bujarou trávou – nemám na mysli tu přelahodnou drogu, která by se dala nazvat osmým divem světa.

Povím vám příběh, díky němuž jsem se proslavil i v takovém zapadákově, jako je Kypr. I taková Emma Watson nebo David Beckham by mi mohli závidět moji slávu. Možná mají prašu- tedy chci říci peníze, ale nemohou si zalétat kolem pohřebišť a pohřebních služeb.

Proč musím jako Bůh pořád mluvit spisovně? Zasa- Tedy chci říci fuj fuj spisovnost.

Vynechal bych asi tu část, kde se všechno utváří. Prostě jsem vyřkl z plna hrdla "Budiž světlo!" a bylo světlo. Ha, ani to nebolelo. Řekl jsem si o cokoliv a dostal jsem cokoliv. Kromě manželky. Každá mě při prvním pohledu koplá do holeně. Ty lehké děvy věděly, že mě tam jednou udeřila kráva (myslím opravdu zvíře) svým kopytem.

Zpět k mému vyprávění. Nevím jak, ale jednoho podvečera se z mraku, kde jsem právě seděl a rozjímal nad opečeným steakem, vylíhli tři človíčky s křídly. Andílci. Jasně, tváří se nevinně, přitom se chovají jako podsvinčata.

„Co chcete?“ zeptal jsem se otráveným hlasem a zapálil si zdravou dýmku, která obsahovala 45% odvaru z hlíny, škrob, kyselinu dusičnou a 30% šťávy z jablka ze Stromu poznání. No co, už dávno jsem zjistil, že jsem nahý. Já se nemám za co stydět. Ukradl jsem svaly lípě obecné; připadalo mi divné, že má tak silnou kůru.

„Něco nás napadlo,“ odpověděli andělíčky a zářivě se usmáli.

„Tak povídejte,“ pobídl jsem je s nezájmem v hlase.

„Stvoříme nějakého dalšího člověka, aby na Zemi bylo více veselo!“ zapištěl jeden vetřelec-andílek.

„Tak s tím nepočítej, skřete malý!“ zahřměl jsem.

V tu ránu se pode mnou mrak protrhl a spadl jsem do vody.

„Ach, ty těžké svaly,“ povzdechl jsem si a vylezl na souš. Vykulil jsem oči. Andělé malovali na různá plátna mužské postavy a nahoře stál nápis Adam.

„Sežeňte štětce, palety, alobaly a okurku,“ zavelel nejstarší andělíček.

„Na co to potřebujete?“ nechápal jsem.

„Alobaly-kůže, štětce-kosti, palety-barva těla a okurka-mužské přirození, nebo svačinka, kterou si v průběhu práce sním,“ zatleskal nejmenší anděl.

Ostatní andílci se s potřebným náčiním vrátili k plátnu a podle něho začali cosi modelovat. Koukal jsem jak Krteček, jenž ztratil lopatičku.

„Nic jsem vám nedovolil, parchan- Sakra už!“ zaklel jsem a moje pěst zasáhla kopretinu.

„Co si to dovoluješ, hňupe!“ zařvala skvostná květinka. „Ztratila jsem svůj bílý kvítek! Teď se nebudu líbit bříze!“

Zakoulel jsem očima. Najednou jsem si uvědomil slova kopretiny.

„Ty jsi na holky?“

„Ano, a nestydím se za to!“

Spokojeně jsem si písknul: „Společnost se vyvíjí kupředu. Dobře jsem vychoval ty omezenec.“

„Šéfik,“ houkli drze andělé, „dílo je na světě.“

Zjevila se přede mnou vysoká postava s vousy jako Krakonoš, břichem podobným žaludku velryby a zarudlým obličejem, který připomínal spíše mravenečnickovu zadnici. Vyprskl jsem smíchy. Pronesl bych něco ve stylu "Good job", ale protože jsme se nacházeli na budoucím českém území, raději jsem řekl: „Naprosto otřesné.“

Andílci se na sebe našťavaně koukli a muž, zřejmě ten Adam, měl co dělat se svým... přirozením. Trochu ho totiž převážilo. Andílci si vzali pravděpodobně moc velkou okurku.

„Nůžky!“ poručil nejbaculatější anděl. Nejmladší andílek mu je přinesl. Ozvalo se krátké šmik!, hrdelný výkřik Adama, hlasité omdlévání fialek a slunečnic, nesouhlasné skřeky krocanů a říhnutí největší hvězdy sluneční soustavy.

„Mnohem lepší,“ pochválil se baculatý anděl a zacvakal vítězně nůžkami.

Tak takto vznikl první člověk na Zemi. Ne, nevymýšlím si. Akorát jsem příběh poupravil, protože z mé strany vyšlo hodně sprostých slůvek. Ovšem to se Bible nikdy dozvědět nemusí. Každý si potřebuje někdy ulevit. I Kniha knih určitě ze sebe chrlí vulgaritu.

Jenže o svých skutcích Bible nepíše, pojednává pouze o ostatních. Taková nespravedlnost! Bible je prostě strašná drbna!

2/11 Padala hvězda (A. Šístková, 17)

Svět je krásný, drahoušku.“ řekla měkkým hláskem jako med, kterým právě dosladila domácí čaj, Elisa Rootwinová.

„Na tady, vem si,“ štěbetala a podávala svému manželovi, Georgovi Rootwinovi, hrnek horkého čaje.

„Je z máty, z naší zahrady, víš přece? Dělala jsem ho sama, musí být výborný. A zdravý! Ano, hlavně zdravý, drahoušku, víš? To je důležité. Zavolej Joea musí se taky napít, *zdravého* čaje.“ na slovo zdravý kladla Elisa vážný tón. Mezitím přicupital do kuchyně mladý chlapec Joe. Usedl vedle otce a zadíval se na čaj. Při pohledu na hrnek mátového vývaru se udělalo Georgovi špatně.

„Je to zdravé a výborné, ano hlavně výborné, víš? Je to z naší zahrádky, no, že je to nádhera?“ brebentila Elisa.

„Žít na vsi je tak krásné!“ rozplývala se hospodyňka nad hrnkem čaje dívajíc se z okna.

„To je život,“ řekl Joe a vypil hrníček do dna.

„Že ano, Joe? To máš pravdu Joe! Je to nádherný život. A sluníčko krásně svítí! Nádherné odpoledne, vsutku!“ štěbetala Elisa nadšeně.

„Matko, jdu si ven hrát s kamarády, řeknu ti, dnes uděláme průlom ve vědě!“ hlásil s nadšením mladý chlapec.

„Joe, samozřejmě, utíkej a nezapomeň co je skutečně krásné! Joe! Dones ještě tu *poloplňnou* bandasku kozího mléka k sousedům, ano Joe?“ chlapec poslechl matku, vzal bandasku a utekl.

„Tak a já jdu do altánku, sedneme si tam s paní Steelovou, víš přece?“ tázala se Elisa Georgeho. „Ta milá dáma z dolní vsi. Je to moc milá paní. Já s ní jdu do altánku, víš?“ Odešla do předsínky. *Dnes je krásně*, pomyslila si, *nač si brát klobouk?*

„Říkal jsi něco, drahoušku? Tak já jdu, pa!“ hvízdla a zavřela za sebou dveře.

V pozdním odpoledni seděly Elisa s Alicí Steelovou ve slunci vyhřátém altánu. Rozjímaly a vzpomínaly nad hrnkem mátového čaje.

„Dnes byl opravdu krásný den, že? Ale to každý den na vsi. Je to hodně práce, to je samozřejmé, každou noc spím, jak zabitá. Dnes jsem navařila *celou* konvici mátového čaje. No, že je výborný?“ říkala Elisa ve snaze vyloudit pochvalu na onen vývar.

„Eliso! Podívej, ten pes! Co to má jen v tlamě?“ přerušila ji překvapená Alice.

„To snad vypadá na mládě zajíce? No, že je to mládě zajíce! To já poznám, víš. A není to krásné? Zajíců je všude dost. Ta samice má jistě další mláďata, že? Krásná ukázka přirozených vlčích instinktů, vid’? Tady se krásně pozná, že pes pochází z vlka. Příroda je úchvatná.“

Ten večer, ostatně jako každý večer, seděli bok po boku manželé Rootwinovi, na lavičce před stavením a dívali se na oblohu. Cosi upoutalo Elisinu pozornost. Na nebi se objevil zářivý objekt.

„To je krásný, vzácný až mýtický okamžik drahoušku,“ rozzářila se stejně jako letící předmět na obloze. „Padají hvězdy, něco si přej,“ sepjala ruce. „Přeješ si něco drahoušku? Ó já ano. Přeju si...“ hvízdla a zadívala se na hvězdnou oblohu.

Život pro Georgeho Rootwina nebyl žádný med. Ani zdaleka tak sladký jako ten, kterým právě doslazovala Elisa svůj čaj. Zadíval se na své hospodářství.

„Tolik práce s tím bylo,“ řekl trpce „a kolik ještě bude!“ naříkal.

„Prašivej pse!“ okřikl venkovského oříška George. To, že chodí na bylinnou zahrádku Elisi vykonávat pes pravidelně svou malou potřebu věděl, ale dnes se stalo to čeho se obával. Musel jeden z jejích skvostů ochutnat a pochválit.

Čím více Elisa štěbetala tím více George mlčel. Při pohledu na hrnek mátového vývaru se mu udělalo špatně.

„Joe!“ zavolal svého syna na příkaz manželky. Do kuchyně přicupital mladý Joe. Otec varoval syna o mátovém čaji.

„To je život,“ řekl Joe a vypil hrníček do dna. „A víš, že...?“ pokračoval syn.

Kecy samý ty jeho kecy, mružel si pro sebe George. On snad bude po matce! No to potěš koště! Čím jsem si to zasloužil, naříkal si v hlavě. Tolik práce tady na vesnici je! A když přijdu domů nemám klid. Pořád aby něco krafali!

„Joe, samozřejmě, utíkej a nezapomeň co je skutečně krásné! Joe! Dones ještě tu *poloplnou* bandasku kozího mléka k sousedům, ano Joe?“ George se zadíval na *poloprázdnou* bandasku. *Co si o nás pomyslí? Že jim dáváme kapku mlíka? Že jsme tak chudí? Ano to jsme, mružel dál.* George jen na půl ucha poslouchal co mu manželka povídá. Když konečně odešla, vzal hrníček a jeho obsah vylil do odpadu.

„Pryč s tím svinstvem!“ ulevil si. A skutečně se cítil líp.

„Říkal jsi něco drahoušku? Tak já jdu, pa!“ V tu chvíli se mu stáhl žaludek víc, než při přestavě, že by musel čaj vypít.

„Fuj to je hic! To abych se zas kůli tomu slunci potil v klobouku!“ nadával a sáhl po slaměném klobouku.

Povinnosti spojené s hospodářstvím se Geogrovi nevyhnuli a on v nich musel chtě nechtě pokračovat.

„Králičice jedna mizerná! To tě krmím abych po tobě měl jedno mládě?! A takovýho chcípáka?!“ nadával George na celé hospodářství. Chytl mládě za uši a vytáhl ho ven. „Co ty prcku prašivá?“ díval se zblízka na králíčka. „Z tebe nic nebu...“ a dřív než do dořekl... Chňap! Už má ho má v tlamě venkovský oříšek a prchá s ním do zaječích.

„Pse jedna zlodějská!“ nadával George.

Ten večer, ostatně jako každý večer, seděli bok po boku manželé Rootwinovi, na lavičce před stavením a dívali se na oblohu. George mlčel a přemýšlel, jak manželce řekne, že jim sváteční oběd jaksi *utekl*.

„Víš, musím ti něco říct,“ začal pomalu. Cosi upoutalo Elisinu pozornost.

Hvězda. Ach. Ted' o tom bude mlít ještě týden. A co je na takové hvězdě hezkého? Nic. Třeba spadne a někomu může zničit dům nebo vzít život. To není hezké. Jediné, co si můžu přát, aby dopadla dobře. A co na tom, že si to budu přát? Osud tím nezměním, mružel si v hlavě.

„...přeju si abys nebyl takový mrzout drahoušku, proč jsi takový mrznout? Ale vše se může změnit drahoušku, věřím hvězdám, oni mi pomohou.“ hleděla Elisa se sepjatýma rukama k obloze.

Joe Rootwin nebyl obyčejným chlapcem. Jak by mohli prozradit jeho přesně vyskládané encyklopedie o vesmíru na policiče, on toužil být astronautem. Mohlo by se zdát, že odstěhování na vesnici může Joeův sen zmařit, neztrácel chlapec naději.

Bydlím na vesnici a tak to je, pomyslíl si vždy Joe. *Dnešní večer však bude speciálním! Dnes konečně vyletí do kosmu raketa Joe 123,* hrdě prolétlo malému astronautovi hlavou. *Stačí ji jen postavit.*

„Joe!“ slyšel otcům hlas z kuchyně.

Sebral ze země krabici z nesestaveným modelem raketoplánu a utíkal za hlasem.

Usedl vedle otce a zadíval se na čaj.

„Synu, bejt tebou to nepiju,“ šeptal George hořce.

„Nač otče?“ divil se synek.

„Pochcal to ten čokl,“ pravil s kamenným obličejem.

„To víš, to je život,“ řekl s úsměvem Joe a vypil hrníček do dna. „A víš, že jestli to máma vyvařila ve vařící vodě nemusíš se ničeho bát? Je to prosté, tak to nemusíš tak řešit otče.“ pravil se samozřejmostí budoucí astronaut.

„Matko, jdu si ven hrát s kamarády, řeknu ti, dnes uděláme průlom ve vědě!“ hrdě hlásil syn.

„Joe, samozřejmě, utíkej, a nezapomeň co je skutečně krásné! Joe! Dones ještě tu *poloplnou* bandasku kozího mléka k sousedům, ano Joe?“ Chlapec popadl do ruček krabici raketoplánu, *bandasku s mlékem* a pospíchaje utekl ven.

Hm, sluníčko docela pálí, tak to si vezmu čepici, uvažoval. Vyběhl ze stavení. Běžel tak rychle, jak mu nohy stačily. Se zastávkou u sousedů doběhl ke kamarádům za pár minut.

„Mám to! Vědní tým připraven?“ hlásil vedoucí astronaut Joe Rootwin.

„Připraveni!“ hlásil jedním hlasem tým kamarádů.

Pustili se do příprav. Raketoplán vyrazí dnes v noci. Všichni kluci pilně pracovali.

„Kapitáne,“ oslovil jeden z vědců Joea. „Skutečná raketa musí mít posádku ne?“

„Tak vyrobíme panáčky, v raketě je na ně místo.“ uvažoval kapitán Joe.

„Tak já jdu chlapci,“ řekla milým tónem Alice Steeplová. „Budte hodní, za chvíli se vrátím.“

„Ahoj matičko!“ zvolal Jerry, obtloustlý synek Alicin.

V pozdním odpoledni mladí vědci měli stále napilno s přípravou vesmírného letu. Kluky od práce vyrušil venkovský oříšek, hrdě v tlamě svírajíc svůj úlovek.

„Hele, co ten tvůj hafan má, Joe!“

„Chyťte ho! Chyťte ho!“ volali chlapci. A skutečně se jim to povedlo. Vyprostili malého králíčka z čelistí té psovité šelmy.

„Vypadá to, že máme astronauta, co kapitáne?“ zazubil se Jerry.

Slunce se vyhouplo za obzor a chýlilo se k večeru. Ptáci dozpívávali své písně a příroda se chystala ke spánku. Na dvorku Steeplových ovšem bylo rušno.

„Tři, dva jedna...“ počítali chlapci jednotně.

„Start!“ raketa se vymrštila od země. Stoupala vysokou rychlostí vzhůru vstříc jasné noční obloze posypané milionem hvězd.

„Kapitáne! Zdá se že lehce ztrácí kurz! S tím jsme nepočítali!“ hlásili vědci ze dvorku rodiny Steeplových.

„Jen klid,“ promluvil kapitánským hlasem Joe. „Jak mě naučila matka, musíme věřit a jak mě naučil otec vždy musíme počítat s nejhorším! Jsme vědci, budme realisté. Věřme že náš astronaut raketu zachrání, ale musíme však počítat s tím, že možná přijdeme o sváteční oběd.“

A tu noc, kdy letěla raketa nad dvorkem rodiny Rootwinových, v domněnce, že je to padající hvězda přála si Elisa změnit svého manžela a George si ani nepřál aby hvězda dopadla dobře. Kdyby George věděl, kdo je posádkou tohoto letu, možná by si to skutečně přál.

2/12 Esej – největší současný problém

(P. Bartoš, 18)

Podle mě největší problém je informační technologie. Proč zrovna informační technologie? Protože furt nevíme co přesně všechno dokáže. Informační technologie je dobrá pro lidstvo, ale i blbá. Jeden z důvodů proč je blbá tak je to protože to může

kdokoli, jakkoli zneužít proti nám. Ale zase je to dobré v tom že to můžeme používat pro vlastní potřeby, které nikomu neuškodí.

Co to je vůbec informační technologie? To je nějaký program který, nám pomáhá něco shromažďovat, zobrazovat a zpřístupňuje využívání dat a informací. Podle mě je to největší problém protože nás to může zvrátit karty proti nám a přijde blbé dělat něco co pak může být proti nám, jak v normálním životě tak i ve vojenství a ve státech. Informační technologie tu s námi bude už asi na furt, ale i bez ní bysme se obešli. Třeba už jen proto že před námi nic takového neměli a to dost dlouhou dobu. Ale třeba se vymyslí něco abysi tato informační technologie nedala zneužít a to by byla třeba. Je to dost rozsáhlé téma a dalo by se o tom hodně napsat ale v tom, kde je problém já mám jasno a je to podle ten největší problém čeho bysme se měli bát. A ano dotýká se to nás všech protože už teď o nás neznámí lidé vědějí, to co mi sami o sobě nevíme. A jsme furt sledováni a jsou od nás brány informace o nás. A to se ještě dostávám k tématu s korona virem, který tomu trochu pomáhá a to v tom že jestli jste si stáhli aplikaci e-rouška, tak podle mě si nás takhle dal stát pod kontrolu a hlídají nás. A ještě trochu odskočím od tématu, ale mě přijde že ty všelijaká opatření co stát vydává, tak to jen zkouší naší trpělivost a to jak jsme poslušní a co si k nám můžou dovolit. Ano vím, že je to potřeba, že korona virus je nebezpečný ale je to až moc.

2/13 Síla okamžiku (L. Machalová, 19) 2. místo

Síla okamžiku nás může překvapit naprosto kdykoliv a kdekoliv. Zkrátka a dobře, nedokážeme předpovědět onu minutu, hodinu, den, měsíc či rok přicházející události, a proto je to tak jedinečné. V životě si pro nás osud připravil několik takovýchto momentů, ať už zdrcujících či šťastných. A stopy, jež se během toho vytvoří, každého nadosmrti poznamenají...

Přítomnost – dvě hodiny do sebevraždy

Kéž bych mohl vrátit čas do doby, kdy jsem ji požádal o ruku. Kéž bych mohl překlenout bolavé srdce, zašít černou díru. Já chtěl bych, Evangeline, chtěl bych být opět s tebou. Ničeho jiného nežádám, po ničem jiném netoužím. Ale neboj se, dnes se mi zadaří a poté už jen budu zalit polibky v tvé náruči.

Sama vidíš, jak jsem dopadl. Opilcem jsem nikdy byl, avšak teď mi alkohol zahání známky přítomnosti kdysi tvé minulé. Pomáhá mi zapomenout.

Vše, co by mi tě jen lehce připomínalo, muselo pryč. Ale nepomohlo to. Bolest se tím snad ještě více ozývala. A při každém pohledu do zrcadla postřehnu postavu, jež mi stojí za zády. Tebe. Nehněvej se. Jsem si vědom svých chyb a než udělat další, raději zmizím. Raději se v mrtvolu proměním.

Sklenici si naplním načervenalou tekutinou. Naposledy se drogou zapomnění napiji. Už nemohu couvnout. Je načase i kyanid použít.

Minulost – padesát minut do osudové chvíle

Noc byla ještě mladá, avšak já pociťoval nutkavou potřebu odejít. Mí přátelé, dají-li se tak nazývat, do sebe obraceli kořalku o sto šest, zatímco já zůstal při perlivé vodě. Tahali mě za nos, když povídali, že se alkoholu ani nedotknou. Avšak mohlo mi to dojít hned.

Nálada u stolu začínala být nesnesitelná. Mluva rovněž tak. Má trpělivost není nekonečná. Vzteky jsem rudnul a brzy i vybuchl. Slova všem vrazila facku. „Dělejte si tu, co chcete, já mám dost! Přeji příjemný zbytek prochlastaných hodin, chlapi.“ Z opěradla židle jsem popadnul bundu a chystal se odejít, když vtom...

Dveře se rozrazily dokořán. Slabý vánek vnesl do místnosti parfémovou vůni. Brzy nato se objevila i jeho majitelka. Drobnými krůčky mířila mým směrem. Skoro by se zdálo, jako bychom se znali odjakživa. Mohl za to její dokonalý úsměv. Srce bilo neuvěřitelně rychle, div z hrudi nevyskočilo. Po málo vteřinách mi opětovala pohled a já si uvědomil, že jsem se do ní bezmezně zamiloval.

Minulost – třicet minut do selhání organismu

Snad se jí budou líbit. Nejsou moc tmavé? A co počet? Dostatečný?

V hlavě jsem měl pochyby a v rukou nejméně stokrát obracel pět tmavě červených růží, když vtom mi na rameno usedla čísi ruka. A hlas, jež byl nato slyšet, mě donutil se otočit.

„Pane Wilsoně...“

Příchod osoby celé v bílém nevěstil nic dobrého. Tón se zdál být skleslý.

„Pane Wilsoně, máte chvíli?“

Ano, nemýlil jsem se. Skutečně se něco stalo. Mráz mi přeběhl po zádech při myšlence, že se to něco přihodilo právě jí. Mlčky jsem přikývl.

„Poslyšte, takovéto zprávy se nikomu neříkají dvakrát dobře,“ pravil a pohlédl směrem dolů k mým nohám, které nervózně podupávaly, „bude lepší, když se na to posadíte.“

Napětí vrcholilo. Sledoval každý můj pohyb. A když jsem dosednul na židli, mluvil dál. „Každý doufá v onen zázrak. Nikdo neztrácí naději. Věřte, že kdybych mohl plnit přání, tak...“

„Můžete jít, prosím k věci?“

„Zkrátka se stav vaší ženy rapidně od včerejšího večera zhoršil. Obávám se, že rakovina zvítězila.“

Jako bych právě ohluchl. Na podlahu dopadly květiny. Růže. Chtělo se mi řvát, chtělo se mi brečet. A tak se i stalo. „Hloupost. Včera jsem za ní byl a...“, zakryl jsem si dlaní tvář, „božeee, bože můj.“

„Bojuje o každou minutu. Budete se muset rozloučit. Času máte, kolik chcete. Takové věci se prostě stávají. Mrzí mě to.“ A odešel.

Svět se zbořil jako domeček z karet. Nic nebude jako dřív. Rukávem od svetru si vysuším oči. Nechci, aby poznala, že kvůli ní brečím. Nechci, aby byla kvůli mně smutná.

Po pár ztracených minutách se odvážím otevřít dveře nemocničního pokoje. Byla tam. Bílá jako smrt. Zhluboka jsem se nadechl a vydechl. *Drž se, Edmunde. Ani sebemenší kapka, pamatuj!*

K lůžku se mi šlo velice špatně. Měl jsem pocit, jako bych sebou každou chvílí sekl. Ale nakonec přeci jen se naše oči setkaly.

„To je dobré. Opravdu. Nebuď, lásko zarmoucen.“

„Já a zarmoucen?“

Usmála se. „Vždycky jste byl špatný lhář, Edmunde Wilsons. Poznám, když nemluvíš pravdu.“

Užuž jsem chtěl na to něco říct, ale pokračovala dál. „Někteří na svět přichází a někteří zase odchází,“ rukou při tom vložila do mé dlaně, „a i přesto, že se dnes vidíme naposledy, to nemění nic na tom, že jsem stále s tebou.“ Konečky prstů se dotkly mé levé strany hrudníku. „V tvém srdci.“

Poté nastalo trapné ticho, kdy jsem slyšel jen můj zrychlený dech. „Vzpomínáš si, jak jsi mě prvně políbil na tvář a řekl...“

„Uvidíme se,“ doplnil jsem ji.

„Ano. Mohl bys to udělat znovu? Ještě naposledy chci cítit tvé rty na mé kůži.“

Mírně se nad ni nakloním a zasadím jí tak na levou stranu tváře polibek. Poté se roztřeseně odtáhnou od manželčina obličeje. Minuty jsou čím dál tím vzácnější.

Pozoruji, jak život opouští tělo a ujímá se ho smrt. Do poslední chvíle nezapomene silně držet mou ruku. Poté i stisk pomine a já pocítím chlad v oblasti dlaně. Sbohem. Sbohem, má nekrásnější, Evangeline.

Přítomnost – dvě minuty do sebevraždy

A víš to co? Zvuk šumění prášku ve víně je nepředstavitelně líbezný. Konečně po mnoho let dělám správnou věc. Měl jsem to udělat už dávno. Na viděnou.

Rty obemkly skleničku a já do sebe tak vpravil smrt.

2/14 Ve smyčce vztahů (T. Zuzaníková, 18)

Jsem ve svém pokoji. Uslyším hlasité prásknutí dveří. Otec je doma, dojde mi a ihned mám zkaženou náladu. Radši ho jdu co nejdřív pozdravit, i když vím, že to není úplně dobrý nápad. Mnohem horší by to ale bylo, kdybych se rozhodla nejit. Tím jsem si jistá.

„Zase tu není uklizeno!“ uslyším ho křičet, jakmile se ocitnu na chodbě. „Cos kurva dělala celý den!“

„Ahoj, tati. Učila se.“ Pokusím se mu odpovědět tak, abych ho zbytečně nenaštvala, ale už se ho nepokouším přesvědčit o opaku, i když jsem si jistá, že vím, jak vypadá nepořádek a takhle to rozhodně není! Kdyby tady byla máma, zastala by se mě. Napadne mě.

Jdu radši ohřát večeři, jinak se bude otec zase zlobit.

„Do hajzlu! Tak ty ještě nemáš ani večeři?“ uslyším ho za sebou nadávat.

Zničehonic ucítím prudkou bolest. Má levá tvář je jako v ohni. Jsem kompletně paralyzovaná. Chytím se za ni, ale jinak nedovedu udělat nic. Vůbec nic!

A přitom bych tak chtěla! Tak moc bych si přála mu ukázat, že to není moje chyba, že máma už tu není! Že si na mě nemá vybíjet zlost, frustraci, ani nic jiného!

Ale už je pozdě. Příliš pozdě na to něco udělat. Následuje druhá facka a za ní další. Ani nevím, kdy ucítím na tváři krev. Mrští se mnou o stěnu, div že si nic neudělám.

Ztrácím rovnováhu. Snažím se něčeho zachytit, ale nepodaří se mi to, a tak skončím na zemi. Jen tak tak si stihnu dát ruce před hlavu, ale pád to nezmírní dostatečně. S rachotem mě následuje hrnec, který se mi daří shodit. Byla v něm předtím polévka. Naštěstí spadne vedle a ne na mě. Ještě že je prázdný! Pomyslím si. To by se mi uklízet nechtělo.

Otcova tvář se najednou očitne nade mnou. Naklání se, aby viděl, jestli mě to pořád ještě bolí nebo aby zjistil, že mi nic není? Kéž by to bylo to druhé, povzdechnu si neslyšně. Samozřejmě že si to užívá. Že ho baví, když mě může beztréstně bít. Už jsem dávno přišla o iluze. Nechápu, jak ho může těšit bolest druhých. Cítím jeho dech prodchnutý pachem alkoholu. Zase pil! Málem se skutečně ušklíbnu. Jako by to bylo jiné, kdyby nepil!

Pak do mě začne kopat, jak má v těchto chvílích ve zvyku. Jako už tolikrát cítím každý náraz a cítím se naprosto bezmocně. Nepopírám, že u toho jen brečím a kryju si rukama hlavu. A taky se modlím ať už to skončí. Prosím ho ať toho nechá, ale on dělá jakoby nic.

Snažím se vůbec nebránit. Neprojevím jakýkoli náznak odporu. Pokaždé je to jen horší, když něco takového zkusím.

Najednou kopy ustanou.

Nečekaně ucítím jeho nohu opět na sobě. Ať je to poslední rána! Díky Bohu, že to opravdu byla ta poslední!

Otec pravděpodobně odchází. Asi si jde pro další chlast. Nezajímá mě to. Je mi naprosto ukradený. Na nikom mi už nezáleží. Ani na mě samotné.

Nemám ponětí, po jaké době jsem schopná se zvednout. Dovrávorám do koupelny, kde odhodím tričko od krve a pak rovnou i to ostatní co na sobě mám. Jen tak na zem. Je to jen špinavé oblečení. Taky na něm nezáleží. Do nosu si dám vatové tampónky, abych zastavila příval krve, co mě tak zamazal. Kovovou pachůť krve ale cítím i po koupeli a je jedno, jak moc se snažím ji ze sebe smýt.

Stále ještě brečím. Prohlížím si nové modřiny pomalu překrývající ty staré. Jsi slaboch, útočí na mě mé dobře známý hlas. Jen slaboši brečí, slyšíš? Nedá si pokoj. A já se ho snažím neposlouchat. Hlasy slyší přece jenom blázni! Kdo je slaboch? Ty! Protože brečíš! A to jsem slzy nikdy nepovažovala za projev slabosti. Vždycky jsem si spíš všímala těch, kterým se říká slzy štěstí. Nevím proč. Ať to jsou jaké jsou, setru je a zůstanu tam ještě chvíli jen tak stát. Jako tělo bez duše. Co když už žádnou nemám...

Zabiju se, učiním konečné rozhodnutí co dál. Napustím si vanu, ačkoli jsem čerstvě umytá, ale nakonec nenajdu žiletku. Vodu nakonec vypustím. Je to jen voda.

Musím na to jinak, zamračím se na svůj odraz v zrcadle. Vidím je unavenou dobitou holku, která nemá kamarády. Je nevýrazná stejně jako její pobledlé hnědé vlasy. Je to nikdo. Nezajímavá obyčejná osoba, o kterou nikdo nestojí. Kterou nikdo nemá rád. Je to někdo, o koho se nikdo neobtěžuje ani zavazit pohledem natož ho pozdravit. Vidím sebe.

Jsi tak neschopná! Hlas ječí nanovo. Ani zabít se nedokážeš! Jo, jsi špína! Přidávají se k němu další, až mám najednou pocit, že se mi rozskočí hlava.

Nic nedokážeš kurvo zasraná! Jsi k ničemu ty čubko! Slyším další nadávky. Tentokrát to jsou slova otce a poprvé v životě mi připadá, že jsou pravdivá. Nic nedokážu dotáhnout do konce!

Ale dokážu! Něco jo! Zvednu odhodlaně bradu. Tentokrát mě nic nezastaví! Žádná zpropadená žiletka!

Obléknu se. Nedávám pozor, co si беру na sebe. Teď to není podstatné. Důležité je totiž nebýt někde, kde mě ani nikdo nechce! Vyjdu z koupelny a zamířím do předsíně, kde se obuju. Vyšlapu schody paneláku jeden po druhém a chodbou, kam se nesmí, se dostanu až úplně nahoru budovy.

Jsem na střeše. Venku je tma a trochu zima, ale mě to nevádí. Jsem tady.

Sbohem, lidé, co jste mě neměli rádi! Sbohem ti, co jste se nezajímali!

Podívám se dolů, chci to ukončit, ale svět se začne jako na povel točit. Klopýtnu pár kroků vzad. Tak takhle by to taky nešlo. V hlavě mi šrotuje. Tak jak by to teda šlo?

To je ono! Koušek odtud je přece nádraží! Vlaky tudy přece projíždí pořád!

Sejdu schody a vypravím se tím směrem. Ulice jsou nedbale osvětlené, ale i tak poznám, že jsou prázdné. To znamená, že mě nemůže nikdo zastavit! Usměji se a není to žádná pokřivená napodobenina, která si na úsměv jen hraje, je to úsměv plný radosti. Přece jen se mi to povede.

Minu hlavní nástupiště a pokračují sál a dál podél kolejí. Jdu a krok za krokem se vzdaluji všemu, co jsem začala nenávidět už dávno. Proč mě to vůbec nenapadlo dřív? Žasnu najednou nad genialitou mého řešení. Vždyť si toho, že nejsem nejspíš ani nikdo nevšímne! Otec určitě ne a spolužáky to zajímat nebude.

Blížím se k lesu, ale těsně před ním se zastavím. To je to pravé místo pro smrt!

Otočím se kolem dokola. Je tu tak krásně! Lepší si nedovedu představit.

Pak uslyším v dáli rachot. Blíží se vlak. Pomalu ale jistě. Vlastně vůbec ne pomalu, jen jistě. Uslyším skřípění kolejí. Už je tady! Zajásám. Už je to tady. V tom okamžiku se nemůžu nabažit pocitu jistoty, kterou mi nikdo nevezme. Teď mi bude líp. Líp bez tebe otče!

Stoupnu si na okraj kolejiště. Hluk sílí, jak se vlak nesmírnou rychlostí přibližuje. Pak se lehce vhoupnu na špičky a váhu přenesu plynule dopředu. A pak už jsem lehká jako peříčko a letím dopředu.

Moje poslední myšlenka je: načasovala sis to dokonale, alespoň něco se ti v životě splní, budeš mít konečně klid.